

Fællesforbunds Side, saavel fra Mestres som fra Svendes Side, under Forhandlingerne erklæret sig rede til baade med Hensyn til Arbejdsvilkaar og Lønvilkaar at indordne sig under de overenskomstmæssigt truffne Beslutninger. Det er da hverken Lønvilkaarene eller Arbejdsvilkaarene, der har været bestemmende for Fagforeningerne og Socialdemokraterne ved Etableringen af Forfølgelsen af Kristeligt Dansk Fællesforbund og dets Medlemmer; det er ene og alene den Trang, man føler til ved voldelige Midler at berøve den enkelte hans Frihed til at afgøre, om han ønsker at staa i en Organisation eller ikke, og det er netop den Tendens, vi gennem vort Forslag med Bestemthed vender os imod, og som vi ogsaa mener, det er ganske tvingende nødvendigt for vort Samfund med den Kraft, det besidder, at vende sig imod, saaledes at vi paa dette Omraade kan faa indført nye Tilstande.

Den højtærede Statsminister nægtede sig heller ikke, formodentlig stædt i den Argumentnød, som den højtærede Ministers Tale i det hele taget var Udtryk for, at nævne Fabrikant Axelsen i Slagelse og det Tryk, som den højtærede Minister mente Arbejdsgiverforeningen havde lagt paa den tidligere Regering, og som skulde have hindret Hr. Axelsen i at opnaa Valg som Medlem af Landmandsbankens Bankraad. Jeg har en Gang, da der fra Folketingets Talerstol blev talt om denne Sag, tilladt mig fra min Plads at afbryde det ærede Medlem, som den Gang var inde paa den, med en Meddelelse om, at de Paastande, han fremsatte, ikke var rigtige. Da nu den højtærede Statsminister synes at ville gentage dem, maa jeg altsaa gaa ud fra, at han ikke har været til Stede ved den Lejlighed og derfor endnu i dette Øjeblik er uvidende om, hvorledes Sagen forholder sig, og jeg skal derfor gentage, hvad jeg den Gang ved en Afbrydelse udtalte: at den Fremstilling, den højtærede Minister giver, er fuldkommen og absolut urigtig; saa haaber jeg, vi kan blive fri for Paastande af den Art i den kommende Tid. Det, som det drejede sig om for den tidligere Regering ved Tilvejrbringelsen af Landmandsbankens nye Bankraad, var i Kredsen af dertil egnede Personer at finde saadanne, om hvilke det kunde antages, at deres Nærværelse i Bankraadet var egnet til at skabe Ro om Banken og øge dens Kundekreds. Fabrikant Axelsen havde vel somme af disse Egenskaber, men der var andre, som han paa Grund af hele sin erhvervsmæssige Stilling ubetinget manglede, hvad der vilde have bevirket, at den Ro, som det var ønskeligt at skabe om Land-

mandsbankens fremtidige Virksomhed, vilde være blevet formindsket, maaske endogsaa afløst af Uro, hvis dette Valg havde fundet Sted. Deri maa man søge Forklaringen: det er paa rent saglig Grund, denne Afgørelse er truffet, og jeg synes nu, vi for Fremtiden maatte kunne blive fri for i hvert Fald fra statsministerielt Hold at møde Paastande af en saa løs Karakter som den her omtalte.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen siger, at Venstre forlanger, at Staten skal træde hjælpende til paa alle mulige Omraader, som Løntrykker, i Valutaspørgsmaalet o. s. v., men her vil man ikke have Statsindgreb. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at jeg ved ikke, hvornaar Venstre har krævet Statsindgreb med det Formaal at etablere Løntrykkeri. Jeg er gaaet ud fra, at det er Socialdemokratiet, der i første Række overfor hele Arbejdsløshedsproblemet har krævet Statsindgreb og Statsstøtte; det forekommer mig, at det ogsaa var det, den højtærede Socialminister krævede gennem det Lovforslag, som for nylig har forladt Rigsdagen, og som havde til Formaal at bidrage til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Det Princip, som vi fra Venstres Side har fremført i denne Forbindelse, er et Princip, som jeg tror, man bliver nødt til, ogsaa indenfor den socialdemokratiske Lejr, at knæsette i den kommende Tid i den sociale Lovgivning, i hvert Fald i større Omfang, end Tilfældet hidtil har været, nemlig at der skal gives Hjælp til Selvhjælp. At det behager det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen at betegne dette som et Krav om Løntrykkeri, det faar han selv om, men det faktiske er det, jeg her har sagt. Og hvad Valutaspørgsmaalet angaar, er det dog vist neppe Venstre, der har forlangt Indgreb paa dette Omraade. Mon det dog ikke skulde være muligt at genopfriske i den høje Regerings og i Socialdemokratiets Hukommelse, hvorledes man fra den Side stædse, saa længe dette Problem har bestaaet her i Landet, er optraadt i denne Sag, og mon det dog ikke er ogsaa Regeringen og Socialdemokratiet, der i første Række i det Forslag, der har foreligget til Behandling i Valutaudvalget, og som der har fundet Tilslutning, igennem de Ord, som man siden har taget ud af Valuta-loven, har fastslaaet, at man ved Statens Indgreb skal søge at arbejde sig frem mod et bestemt i Forvejen angivet Maal? Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ikke bør regne med en saa kort Hukommelse hos Tingets Medlemmer, som han øjensynlig regner med, naar han fremsætter saadanne Paastande.

Jeg vil heller ikke nægte, at det virkelig